

УДК 330.338

АНТИІНФЛЯЦІЙНА ПОЛІТИКА В УКРАЇНІ

Речка К.М., к.е.н.

Таврійський державний агротехнологічний університет

Summary: In the article the sharp for today problem of reforms is considered in economies, in particular in activity of ACC, found out strengthening of requirement in antiinflationary measures, the features of forming of antinflationary policy are certain in Ukraine.

Key words: inflation, antiinflationary policy, reforms, antiinflationary measures.

Постановка проблеми. Проблема інфляції, а отже, і антиінфляційної політики, є дискусійною як у наукових, так і в політичних колах. Одні економісти, зокрема монетаристи, вважають, що інфляція є виключно грошовим явищем. На їхню думку, для її подолання потрібно уповільнити темпи зростання пропозиції грошей у національній економіці. Для недопущення інфляції вони пропонують дотримуватися правила: темп зростання пропозиції грошей має дорівнювати темпові економічного зростання, який для більшості розвинутих країн становить 3–5% за рік. Ці економісти не розмежовують заходів інфляційної політики, спрямованої на подолання інфляції попиту та інфляції пропозиції. Інша група економістів вважає, що рецепти монетаристів надмірно болісні для суспільства. Ця група пропонує політику доходів, яка передбачає, що учасники ринкового процесу впродовж певного періоду утримуються від підвищення цін на товари і послуги, а також на фактори виробництва.

Основні матеріали дослідження. З руйнацією командно-адміністративної економіки і переходом до ринкових реформ в усіх пострадянських республіках, в тому числі і в Україні починається економічна криза, пов'язана з трансформаційними перетвореннями економіки. Вона викликала значне падіння обсягів національного виробництва (до 40% ВВП у 1994 році), знецінення грошової одиниці, знецінення заощаджень, тобто системну економічну кризу, яка призвела до гіперстагфляції, де поєднувався негативний вплив чинників як внутрішньої, так і зовнішньої інфляції.

Грошові знаки (купоно-карбованці), випущені в Україні на початку 1992 р. замість російського рубля почали катастрофічно знецінюватися. Бурхливе знецінення грошей підірвало виконання ними властивих їм ринкових функцій, і перш за все - стимулюючої. З'їдаючи фонди нагромадження і споживання, гіперінфляція загальмувала підприємницьку і трудову активність в країні.

Втративши контроль за емісією грошей, за рухом видатків та цін, грошового обігу і кредитних ресурсів, український уряд тоді так і не знайшов надійних регулюючих механізмів для активного впливу на інфляційні процеси та погашення їх негативного впливу на економічне і соціальне становище в країні.

Антиінфляційна політика – це боротьба держави з інфляційними процесами, вона представляє собою різні заходи, в залежності від того, яка форма інфляції домінує в даний момент в країні.

Для боротьби з інфляцією держава проводить антиінфляційну політику, яка передбачає:

- зростання виробництва і насичення ринку товарами;
- структурну та конверсійну перебудову економіки;
- обмеження емісії грошей;
- скорочення дефіциту державного бюджету;
- стимулювання нагромаджень та інвестицій;
- приватизацію і стимулювання середнього й малого підприємництва;
- скорочення ставок податків;

Дилема, що постала перед українським урядом, полягала в тому, яким чином, скорочуючи темпи інфляції, не посилити стагнації виробництва. Але вона не була вирішена належним чином. Відновити економіку за умов надмірних податків, які пригнічують виробництво, звужують базу оподаткування і примушують платників приховувати свої доходи, неможливо.

Для того щоб зупинити зростання цін, в Україні, потрібно використовувати певні довгострокові заходи:

1. Стимулювання сільського господарства, тваринництва.
2. Таргетування інфляції. Національний банк та уряд визначають прийнятний рівень інфляції на рік і за рахунок монетарних та фіскальних механізмів підтримують показник на заявленому рівні. Якщо протягом 2-3 років підтримується заявлений рівень зростання цін, інфляційні очікування населення істотно знижуються.
3. Масштабна модернізація промисловості, нарощування темпів зростання виробництва.
4. Поява нових інвестиційних інструментів з високою дохідністю.

Висновки. Отже, завдання подальшого реформування економіки, що стоять перед Україною, можуть бути вирішені тільки за умов реалізації послідовної політики фінансової стабілізації, та відновлення накопичень населення. Без цього забезпечити стійке економічне зростання на базі відродження інвестиційної активності й поступовий підйом життєвого рівня є неможливим.

Література.

1. Опарін В.М. Фінансова система України: теоретико-методологічні аспекти. - К.: КНЕУ, 2005. - С 150.